

--začátek nahrávání--

V: Takže nahráváme v tuto chvíli. Cítíte se pohodlně?

R: No jo (pousměje se)

V: Je tohle příjemný prostředí pro vás?

R: Tohleto? No, ani ne. Protože jeden z mých plánů je přesunout se vedle ke kolegyním, mě to nějak nebaví, ředitelně, o samotě... (pousměje se) plánuju možná jen nějaká sklad tady. (pousměje se) přesunu se vedle, ale ještě to nemám rozmyšlený...

V: Tak ono s touhle místností by se dalo něco dělat, kdybyste chtěla...

R: To jo, ale mě jde spíš o to, že nejsem v tom kontaktu.

V: Dobře, pro začátek, já nevím, tak mohla byste mi říct něco o sobě krátce?

R: Profesně asi?

V: Profesně. Nepotřebuju vědět žádné hříchy z mládí nebo něco takového... (pousměje se)

R: Jasně. Tak já mám zajímavý profesní vývoj docela... překvapivý. Já jsem za komunistů nemohla jít studovat střední školu, takže jsem studovala učiliště. (.....). A po revoluci, což bylo hnedka v prvéku, na učilišti, tak jsem po revoluci potom začla pracovat, když jsem se vyučila, na klášteře u sestřiček. Tam jsem se seznámila s lidmi z Prahy z charity. Takže jsem šla studovat (opravila se), ehm, pracovat nejdřív do Prahy do charity. Pak jsem začla studovat evangelickou akademii pražskou, obor sociální práce, tam jsem si dodělala maturitu. Zase jsem chvíli pracovala v oboru. Když jsem se vrátila sem po mateřských, tak jsem šla pracovat jako osobní asistentka do základní praktické školy. To je docela běžný, že tam startujou (pousměje se). A tam jsem samozřejmě začala přemýšlet o učitelství, protože tady ta sociální práce nebyla moc rozmanitá. Já bych si představovala něco u postižených lidí, ale to tady tak moc nebylo. A když jsem se dostala na VŠ, tak jsem hnedka byla oslovena lichkovkou malotřídní školou. A tam jsem pracovala 10 let jako učitelka 1. a 2. ročníku. A protože jsem měla nemocnou maminku, tak po těch deseti letech jsem se rozhodla (.....), tak jsem se přihlásila do konkurzu sem do knihovny. A tady jsem teda teďka třetím rokem, začínáme... (pousměje se) No, takže to je takhle jako z toho profesního. Mám dvě děti, 21 let vdaná (směje se)...

V: Dobře, to už vás nepotřebujeme takhle zpovídat (směje se)

R: (směje se) No...

V: Dobře, takže vy jste se jako... vy teda nemáte žádnou vyloženě knihovnickou školu za sebou?

R: Ne, to nemám.

V: A tu práci jste teda vzala... ta motivaci byla v tom, že jste potřebovala spíš tu práci?

R: Jo, to určitě. Určitě byla největší motivace to, že jsem potřebovala změnu za--- (přeskočila do další věty) teda druhý důvod ještě je to ucho, právě, nedoslýchavost. Takže u těch malých dětí už to bylo trochu ne.... (rozmyšlí, jak slovo dokončit) ne.... komfortní, prostě nešlo to už. A samozřejmě ta knihovna mě oslovila, protože prostě celý život mám ke knížkám hodně blízký vztah. A ve škole jsem se vlastně nejvíc soustředila na podporu čte-čtenářský gramotnosti. Takže jsem to viděla jako dobrou příležitost a tady se v tom snažím pokračovat. Rozjeli jsme besedy ve velkém, to možná víte... (směje se) Takže děláme vlastně pro tu čtenářskou gramotnost hodně. Takže tahle jakoby – ne, že úplně, ne,

že úplně mimo, vždycky mě i v tom učitelství vždycky nejvíc bavilo to češ-češtinový a... ta ta podpora čtenářství. Třeba ekologický témata mnohem míň než (směje se)... než autoři a knížky.

V: Mě to právě zajímá, jako jestli k tomu máte vztah, protože si myslím, že do takový práce v zásadě možná může přijít kdokoli, nevím. I třeba teoreticky člověk, který k tomu vztah nemá a...

R: No.... Je to docela zajímavý jako z pozice té ředitelky, jakoby toho manažerskýho. Taky mám právě jak jsem říkala sestru, která vystudovala knihovnictví. A ta vlastně má trošku jakoby pokřivenou představu v tom, že si myslí, že teda já teďka se tady pořád jenom „mazlím s knížkama“. A já jí prostě neustále vysvětluju, že zdaleka teda ne... (směje se) že to takhle zdaleka není. Že prostě katalogizace a takový věci to mají většinou na starosti kolegyně a tady jde mnohem víc o to... o ten chod a provoz a nějaký prostě směřování knihovny. Takže to jako --- jako bych řekla, že jo. Člověk, kterej má nějaký jakoby manažerský nebo prostě... projektový cíle, tak že se tady uplatní taky. A nemusel by mít třeba ani až tak velkej vztah ke knížkám. Že prostě na téhle pozici ředitele že to možná je trošku jinačí, no... Ale jinak já jsem samozřejmě s knížkama byla odjakživa v úzkým kontaktu. To není jako, že bych skočila někam... do neznámých vod. (směje se)

V: Jo. A jak to vnímáte? Třeba nevdí vám to, že vám hodně velkou část pracovní doby zabírá nějaká třeba administrativa nebo tyhle manažerský věci... ?

R: No, tak ono to... Já jsem vždycky říkala, že absolutně nechci pracovat nikdy v žádný kanceláři a papíry že to je to nejhorší zlo pro mě. Ale to se změnilo už ve škole, že jo. To prostě jako... tam prostě je dejme tomu šest hodin přímý práce s dětma, pět hodin někdy, a potom prostě administrativa, papírování, takže to mě tak moc nepřekvapilo.

--rozhovor byl na minutu přerušen klepáním na dveře kanceláře, nahrávání nebylo pozastaveno--

R: No, takže... nahrává to?

V: Jojojo.

R: Takže bych řekla, že ta administrativa mě zdaleka tak nevdí jak by se mě to zdálo před 20 lety. (směje se) Teďka už bych řekla, že... to je prostě součást té práce.

V: Vy jste říkala, že tuhle práci děláte tři roky. Myslíte třeba, že se to jako změní, že se vám to třeba omrzí tohleto... jako ta administrativa teď myslím?

R: Naopak si myslím, že to bude lepší, že čím víc toho budu umět, tak že mě to bude zabírat míň času a bude to rutina, která prostě... (přemýšlí) bude marginálnější prostě... (směje se) no, tak jako neřekla bych, že to narůstá, za ty tři roky... nemám pocit a prostě rok od roku se to lepší. Jako ze začátku jsme teda u toho trávila hodně moc času a teďka bych řekla, že se to zlepšuje. Takže snad si myslím, že ne, že to bude lepší spíš.

V: Vy jste teda nevystudovala přímo knihovnickou školu. Tak by mě teda zajímalo, jak byste popsala ten příchod do té knihovny, kdy a kdy na vás prostě spadly věci, který asi jste nikdy v životě nikdy nedělala teda jakoby... třeba ta katalogizace, jste zmiňovala, nebo něco takovýho. Jak jste se s tím poprala?

R: (rozmýšlí se) Ehm, no... co mám říct? Pokaždý člověk něco začíná a vždycky se to musí naučit. Já nemám pocit, že bych jako... (rozmýšlí se) ...že bych měla nějaký jako problém... nebo... (rozmýšlí se) Pro mě byl třeba šok... nebo šok, takový zvláštní to, že jsem fakt jako žila v tej představě, že knihovna, to je takový to klidný místečko, pomalu plynoucí. A je to tady teda opravdu jako náročný.

Samozřejmě protože jsem byla zvyklá ze školy na velký stres – ona malotřídka je hodně stresující –

tak mě to vlastně... troškou jsem si to třeba udělala i já sama, že jsem tady nastartovala taky jako celkem rychlý změny a.... (rozmýšlí se) a vlastně jsem si přinesla s sebou ten shon trošku jo, že možná to tady bylo poklidnější, (pousmívá se) než jsem přišla. A s tím s tím prostě s tím novým oborem to je tak, že jsem neustále telefonovala na začátku (směje se), neustále jsem se někoho na něco ptala, ale to je normální, to jsem dělala, i když jsem nastoupila kdekoliv jinde, že jo, prostě pořád jsem sháněla informace. Vždycky říkám, že opravdu teda... (rozmýšlí se) všichni úředníci, všechny kolegyně knihovnice vždycky byli maximálně vstřícní, nikdy jsem se nesetkala s jedinou špatnou reakcí. Takže vlastně ten nástup byl takovej, že jsem prostě... donekonečna jsem to zkoušela. Já jsem to prostě (směje se) zvládla a ta katalogizace, to zatím jako nedělám úplně, jo, opravdu to nechávám zatím na děvčatech. Víím už samozřejmě, jak se to dělá, už jsem si to zkusila na pár knížkách, ale nedělám, protože dělám akvizici, dělám objednávání knížek, tohleto všechno ano. Ale tu katalogizaci si teda nechávám ještě... (rozmýšlí se) protože vidím, že to je jako dobře ošetřený tady, jo... nedívám jako důvod, proč bych já se do toho musela nejvíc jako motat. Myslím, že, myslím, že to prostě to není to nejdůležitější, co já bych tady měla dělat, když to umějí děvčata dobře. Úbytky ano, protože to je samozřejmě trošku zase problém kolegyň v tom, že mají takovej mateřskej vztah k těm knížkám, který tady už jednou zaváděli, tak se jim nechce vyřazovat... (směje se) To já jsem zas na to taková (směje se) radikální, takže to jsem si myslela, že to je ten můj přínos, že já jim teda ulehčím to to břemeno rozhodování, ale katalogizaci teda nechávám spíš na nich. Ale jinak takový to knihovnický všechno, regionální funkce... prostě všechno co tady s tím souvisí, tak postupně a řekla bych úplně plynule bez problému se to podařilo. Jestli chcete něco konkrétnějšího....?

V: No, já nevím... ještě bych se třeba zeptal takhle. Mohla byste třeba říct, jak je tahle knihovna velká a jestli třeba... nebo jak moc je náročný prostě udržovat takhle velkou knihovnu... z vaší pozice?

R: Myslíte jakoby co do fondu?

V: Ano, jasně.

R: (přemýšlí) No, náročný, no tak máme roční přírůstek asi tisíc knížek a... (přemýšlí) náročný to není moc, já bych... (směje se) Nevím přesně, co bych...

V: Tahle. Jestli třeba... vy jste říkala, že ta práce vám přišla, že jste prostě do toho šla po hlavě, bylo tam ze začátku nějaký telefonování, ale jako přicházíte do toho. Tak já nevím, nepřišlo vám třeba někdy, že vám vyloženě chybí třeba i to knihovnický vzdělání? Myslíte, že je to jako potřeba vyloženě k tomu?

R: No, tak jako určitě... (přemýšlí) Ani ne. Jako já cítím trošku potřebu spíš jako že přemejšlím o tom třeba do budoucna. Teďka nechci, protože ještě to je jako náročnější. Ale až si to třeba sedne za dva roky, tak bych chtěla si udělat nějaký prostě dovzdělání, ale jako že bych to cítila, že mě to tady chybí, to teda nemůžu říct. Protože vlastně opravdu dneska je to na informačních technologiích, nemám s nima problém. Je to prostě o komunikaci, nemám problém. A jako ty... já nevím, třeba v té akvizici o přehledu, o knížkách. To si myslím, že mám. Stačí sledovat to, co je kolem mě a to, co znám odjakživa. Tak myslím si, že nemám nějaký velký mezery. A samozřejmě mám tady dvě 15 let zkušený kolegyně, takže se poradím, když potřebuju, že jo. Ale jakoby vyloženě že by mi chybělo knihovnický vzdělání, nemám pocit. Ale možná je to nějaký ignorantství, já nevím (směje se)... ale nemám pocit. Samozřejmě když přijdu na poradu ředitelů, tak samozřejmě tam slyším, že hážou pojmy, který já ještě jsem za prvý jenom třeba zaslechla a nevím úplně přesně, no tak si myslím že k tomu časem dojdou. Protože to... není to všechno hned. Jako nechybí mi to zatím, nemám pocit. Třeba se stane něco, že něco zjistím, že jsem opominula, co jsem nevěděla, ho ale zatím nevím, nevím nic, co by bylo jako vyloženě nemožný bez toho vzdělání (směje se)

V: A co třeba.... Říkala jste, že byste třeba časem šla na nějakou školu. Co byste čekala, že vám taková škola knihovnická dá? V čem vás posune dál teda?

R: No tak třeba bych víc rozuměla knihovním systémům. Jo, prostě teďka jakoby jsem na tom tak, že když přijedou prostě z toho Clavia, tak jim v podstatě všechno odkývám, předpokládám, že to jsou odborníci, který si platíme. A prostě věřím tomu, že to dělají dobře, že jako nebude žádný průšvih. Ale nemůžu s nima debatovat, je to prostě tak, že jako ano, tohleto je systém, kterej teďkon musíte změnit, tak ho změníme? Ano, změníme. Ale jako sama upřímně řečeno nevím přesně prostě, v čem to bude spočívat, v čem je ta změna. Ale oni to nevědí zatím ani kolegyně. Oni... akorát až nám to přijde pan Škrabal vysvětlit z Clavia, tak potom budou možná rychleji chápat, co se to tam změnilo, jestli to říkám správně, jako pochopitelně... ale jako je to tak, že prostě (přemýšlí)... Mě by zas zajímaly jakoby třeba ty... (přemýšlí) ehm, já nevím, dějiny a takové věci, co třeba já vím, že moje sestra studovala. Ale to si zas myslím, že to není úplně to, co bych tady potřebovala, že to je spíš jako moje záliba, že by mě to jako bavilo. Jo a že bych si pak teda připadala, že už jako (směje se) jsem v tom oboru víc zběhlá. Ale to, co znám i z pajdáku, je, že vlastně taková ta omáčka kolem byla fajn, ale to vlastně v té praxi úplně nebyla potřebná, že jo. Takže to já budu třeba sama překvapená, co mě tam bude čekat. No, nemám moc představu, co vlastně mně chybí. Nemám zatím – prostě teďka mně to připadá, že to jde, že to prostě... (přemýšlí) nemá nějaký prostě hluchý místa, který bych vyloženě měla nějaký oblasti, kam nemůžu jít a něco podnikat... (přemýšlí)

V: Víte třeba, kam byste chtěla jít? Jestli třeba... ono těch knihovnických vysokých škol jsou v podstatě tři v Česku...

R: No, to moc není. No, myslím, že říkali v Olomouci...

V: Já myslím, že je v Opavě, pak v Brně a pak v Praze.

R: Do Prahy bych asi ne.... prostě to je... no, uvidím. Mně ještě totiž nabízela paní ředitelka v Ústí z knihovny, že by mně možná sjednala s jednou paní, která šla důchodu, zkušenou knihovnicí, která by mně vlastně připravila takovej kurz (směje se) na tělo, na míru, kde by mně prostě právě řekla věci, který mi třeba unikly, ale to.... To zase z nedostatku času jsme to opustili. Takže přemýšlím taky o nějaký individuálnější cestě, že by to nebylo oficiální. Každopádně s tím počítám, že třeba dva tři roky a budu muset něco zkusit ještě.

V: Tak určitě se dá hodně čerpat z té praxe. Já si třeba myslím, že ta škola není zase až tak úplně zásadní, protože sám to vidím, že... jak jste říkala, praxe je něco jinýho než ta teorie. A třeba nám představí nějaký knihovní systémy, ale my v tom neumíme vůbec pracovat, to je spíš že to uvidíme letecky spíš na obrázku, jo, a že víme, že něco takovýho je, ale stejně až přijdeme do praxe, tak teprve tam se s tím popereme. Takže si myslím, že třeba my nejsme tak úplně ve výhodě, než když třeba...

R: No, to je právě to, co já znám i z toho pajdáku. Já jsem vlastně zároveň pracovala a učila, že jo, a zároveň jsem to studovala a viděla jsem přesně tenhle ten... ten, že samozřejmě jako impulzy tam, jsou, ale není to úplně (směje se)... dá se bez toho žít, jo, to prostě, takže... (směje se)

V: Vy jste teda říkala, že čerpáte i tady rady od svých kolegyň, který už tady pracujou dlouho a maj hodně praxe. Takže asi předpokládám, že s nima vycházíte docela dobře, že tady máte příjemný pracoviště...?

R: No. Rozhodně. To úplně stoprocentně. No, tak stoprocentně... 99%. (směje se) Je to prostě... mám štěstí na zkušený... absolutně slušný kolegyně. Takže jako perfektní. S tím, co jsem zažila všude jinde, po celý Republice, tak jako to je úžasný tady. Všechno, co potřebuju, tak opravdu jsou ochotný, všechno mi řeknou, pětkrát... znova (směje se). No, to jo.

V: Jak to třeba funguje, když vy jste jakoby jejich nadřízená a pak třeba se jdete jako s nima poradit. Nebo nemají třeba pocit, že je nějak terorizujete, nebo že je zkoušíte nebo něco?

R: Terorizuju? Zkouším? To snad ne. Spíš jestli nemají pocit, že jako... (směje se) že té kompetentnosti, jo jestli je prostě třeba... Proč je ředitelka ta, ktorej musíme všechno vysvětlovat. To je třeba možná otázka. Že jo, nějaký terorizování, na to si myslím, že jsou hodně slušní, že to chápu tak jako stejně jako já, že prostě tady spolu pracujeme a jedeme k nějakému cíli, ale... (přemýšlí) tak jako já mám první takovej argument, že obě dvě se mohly přihlásit. (směje se) Dělat to nechtěly (směje se), takže jako... v tomhleto si nemůžou moc stěžovat. (směje se) Ale... no ne, já mám prostě... protože upřímně řečeno, to byly obě dvě kamarádky ještě předtím, než jsem šla do konkurzu, takže jako jsem... doufám, že to cejtím správně, že není vůbec žádný problém, že Jako takhle ještě je to tak, že vlastně... (přemýšlí) Z té školy prostě si myslím, že jsem docela dost kreativní, komunikativní... (přemýšlí) A děvčata jsou zvyklý být třeba víc vedený. Takže jako oni zas vidí to, že já mám něco, co fakt nemaj. Jo, prostě veškerý besedy, veškerý kontakt s veřejností prostě dělám hodně já a to prostě oni by nechtěly dělat, nemají to v povaze. To jste včera viděl (pousměje se) Takže to prostě není, oni vědí, že mají svoje limity, takže to zas tady naplňuju já, že jo. Takže snad je to v rovině...

V: Takže se doplňujete?

R: No, tohleto teda sedlo úplně perfektně. Že třeba jedna strašně nechtěla zůstat u dětí jako na tech besedách a já bych jí to vzala... a naopak jsou rádi, když si můžou dělat v knihovních systémech a... (směje se) do toho já jim zas moc nelezu, takže doufám, že to funguje dobře.

V: Tak jo. Jak jste spokojená... vztahy teda fungujou tady. Jak jste spokojená třeba s těma prostorama tady té knihovny?

R: Já myslím, že je to straně velkorysý a úžasný. Já si prostě... teďka jak se udělala ta čítárna, ještě prostor pro veřejnost, tak to (přemýšlí).... To je asi to, co tady trošku chybělo a jinak si myslím, že jako to tady je fakt velkorysý. Protože jezdím po knihovnách v okolí a opravdu myslím si, že se máme výborně. Jako prostorově určitě. Teďka třeba tady, když jsem nastupovala, tak tady chodili se mnou různý ty, co mi to tady ukazovali, z města a tak, tak vždycky začnu.... Jak jsme chodili -- to víte -- i po školkách jsme teďka chodili, jestli o tom víte určitě, že jo, tak všude je takový ten trend: ještě tady uděláme půdní vestavbu. Já říkám proč tady půdní vestavbu, to přece nepotřebujeme vůbec, Evropskej dům je prázdněj, že jo, tady jsou prostory a nikdo je nepoužívá. Takže já si myslím, že to co tady máme, že fakt je úplně úžasný a stačí to. Pokud se teda nerozhodnu opravdu dělat ve velkým výstavu, což teda nemám zatím v plánu, protože to je doména muzea. Tak si myslím, že jsme jako úplně perfektně... (přemýšlí) Prostě mám pocit, že jako nepotřebujeme vůbec žádnou změnu, jak jsem říkala, že bych třeba tady udělala sklad. Tak jsme přemýšleli, třeba vedle v tom skladu, který je, že bychom udělali nějakou takovou jako teenagerovskou čítárnu, ale zase když vidím, jak to funguje na tom dětským oddělení dobře, tak si myslím, že to ani tak moc není potřeba, že to je spíš takový, jako že by zas bylo něco novýho, ale že by to bylo vyloženě potřeba, to nemám pocit..

V: Jo. Jaký to je třeba vyjednávat nějaký rozpočet. Protože vás provozuje jakoby město (.....), že jo, tak jak probíhá třeba to vyjednávání, jako jste třeba spokojená s tím rozpočtem? Nebo prostě chtěla byste třeba přidat? Nebo vycházíte?

R: (směje se) S rozpočtem jsem naprosto spokojená. Fakt. (pousmívá se) (rozmýšlí se) Jako mám pocit, že mám peníze úplně na všechno, co si řeknu, a teda nevím, aby to nešlo k těm zastupitelům, jo, protože aby si neřekli: tam můžeme ubrat. (pousmívá se) Vlastně všechno, co jsem si zatím vzpomněla, tak jsem na to peníze dostala. Absolutně nevidím na obzoru nikde nic, že by nám chtěla

někdo něco brát... jak na mzdy, tak na vybavení. Prostě (rozmýšlí se) nevím, jestli je nějaký limit, až si rozvzpomenu s nějakou velkou akcí, jestli mi řeknou: to už paní Brandejsová ne. Ale jako teďka, co jsem tady, tak opravdu všechno, co jsem si řekla, tak mám. Prostě loni jsem si řekla o 20 tisíc na hry pro děti. Dostala jsem je úplně bez mrknutí oka. To projednávání toho rozpočtu je až jako trošku... (rozmýšlí se) komický. Protože opravdu jako se mě skoro nikdo na nic neptá. A když se mě ptá, tak na věci, který... Jo, jako když to řeknu hloupě, tak já si třeba přeju, aby se mě radši na tohleto na některý věci nezeptali -- a oni se na ně nikdy nezeptají. Jo, jako prostě... Takže... (směje se) maximální spokojenost. Když jezdím na ty porady ředitelů, tak opravdu tady máme nejlepší platové podmínky v... široko daleko. Máme prostě rozpočet úžasnej, na knížky na všechno. Takže jako... jsme na tom dobře, doufám (směje se).

V: Takhle knihovna vlastně vykonává i regionální funkce, je to tak? Máte třeba pocit, že když jste tady ve třech, že jako na to stačíte? Že je to dost?

R: No, to je právě věc, která.. samozřejmě my na to stačíme. Ale právě třeba když jsem nastupovala, tak tady byl – já nevím, jestli o tom víte – ten audit, o kterým se hodně debatovalo.... Protože se jím paní bývalá ředitelka cítila trošku jako uražená nebo dotčená. A tam právě jeden z těch výstup bylo, že by možná bylo možný snížit tady personál o jednoho člověka. A naopak na Střelnici to navýšit.. já nevím, jestli jste o tom slyšel nebo--- No a tak to kdyby mně někdo řekl, tak bych teda musela hodně všem ukázat, že opravdu by to nešlo. Protože jako ta regionální funkce teda zabírá hodně času, je to docela náročný... (rozmýšlí se) Kdyby nebyla, tak přijdeme o docela velký peníze, že jo, prostě je to nějakých... 75 tisíc letos máme za region. Což není málo, to je prostě hodně peněz. A... (rozmýšlí se) takže jakoby to personální je tady fakt jako na ty tři osoby rozhodně. Pokud bychom.. já jsem říkala, pokud by za mnou někdo přišel a řekl by mně: potřebujeme o půl úvazku, jeden úvazek snížit. Řeknu: tak ta knihovna prostě končí s těma aktivitama pro veřejnost. Nečekejte prostě besedy, nečekejte... já nevím, prostě všechny ty Kavči a takovýhle věci, protože to prostě... jako to by nešlo. Jako já opravdu tady dělám takový to... to s tou veřejností... a kdybych tady neměla děvčata, který právě se staraj třeba o ten fond a takovýhle věci... a samozřejmě o půjčování, že jo, a tohleto. Tak by to bylo teda špatný, to bysme museli hodně zkrouhnout všechno. No, takže jako bych řekla, že máme vlastně pět pověřených knihoven. Teda pověřený---pardon, obsluhu... (rozmýšlí se) prostě mám pod sebou pět knihoven a (rozmýšlí se) je toho hodně. Jo, takže... takže tak. Tři lidi stačej', ale míň by to být nemohlo. Myslím, že by nemuselo být ani víc, teďka bych řekla, že to je celkem optimální stav, že to jako jde, ale... (usmívá se) Nesnižovala bych určitě.

V: Dobře. Je něco, co byste vyloženě teda změnila, nebo prostě co byste si představovala, že bude jinak v souvislosti s toule knihovnou?

R: Jako když jsem nastupovala? Nebo do budoucna?

V: Spíš jako do budoucna...

R: (rozmýšlí se) Já to zatím vidím jako že... v podstatě to funguje tak, jak má. Já mám jakoby jeden trošku cíl... nebo trošku – mám cíl, udělat něco stálýho, nějaký stálý programy pro starší generaci. Protože samozřejmě -- nebo pro starší a střední generaci – protože samozřejmě úbytek čtenářů je znát, tak jako úbytek obyvatel. To je prostě... a samozřejmě média, tohleto to všechno ubírá prostě tem čtenářům... (rozmýšlí se) na čase a je vidět, že ta střední generace teda chodí do knihovny mnohem míň. Takže bych potřebovala jako podchytit mnohem víc prostě říkám starší a střední--- a to je teda cíl, že ještě mimo té Kavči, kterou teďka děláme, tak potřebujeme zavýst ještě nějaký programy. Tréninky paměti se dělaj', že jo, všechno možný. Ale to teda, taky zas tak dva tři roky to vidím, protože teďka toho máme, jak jsem řekla, že jsme úplně... jsme na 99 % plný aktivitama. Takže se bude muset třeba někde najít nějaký místo, kde ubrat... (rozmýšlí se) a zaměřit se na tohleto. Jinak

jako nevím, nemám žádný... jestli třeba myslíte čtečky, e-čtečky, tak to ani nemám v úmyslu. (rozmýšlí se) Možná je to chyba, ale že zatím mě nepřesvědčily na těch školeních, kde jsem byla. A jinak nemáme žádný plány velký.

V: Určitě takhle jsem to myslel. Bavili jsme se o tom personálu, to jste říkala, že je úplně ok, jste tři a je to akorát. S prostorami jste říkala, že jste taky spokojená, tak akorát asi možná jenom to vybavení jsme moc neřešili, takže to říkáte, že jako taky v zásadě spokojenost...?

R: Jo. No, to je totiž to souvisí s tím, že vlastně já když jsem sem nastupovala, tak tady bylo jako totálně... (rozmýšlí se, vydechuje) zanedbaný všechny technický věci, co se týče počítačů a takových věcí. Takový to z té páté ruky všechno, že jo, někdo to daroval. To nechodilo, bylo to ve strašném stavu, a... tak jsem si myslela, že to je velkej problém, ale ono opravdu jako ty peníze--- za prvý mám teda granty, jsem letos dostala. Za druhý i to město prostě na to slyší jako úplně v pohodě, já jsem myslela, že to je nějaký problém, ale není. Takže i to technický jako samozřejmě... teďka na tom pracujeme, ale už to taky bych řekla... jde to. (Směje se) Jde to, no...

V: Tady se rekonstruovala ta čítárna, v nejbližší době asi neplánujete žádnou takovou podobnou velkou akci teda?

R: Ne, teď se mění dveře. Letos se mění dveře, protože to bylo taky v tom auditu, že teda hodně snižujou tu útulnost, přítulnost knihovny, že jsou fakt jako nekoukatelný, ty plechový škaredý věci. Takže letos tohle v přízemí. A potom nahoře... příští rok doufám. Ale jako jinak teďka nemám žádnéj velkej... co by se mělo stát. (rozmýšlí se) Osvětlení musíme změnit, to ono to všechno docela velký pátky. Takže musíme dolů, aby... právě ty starší čtenáři si tam stěžují na nedostatečný osvětlení mezi regály, takže to budeme muset změnit. A jinak teďka není nic velkého.

V: Jste mluvila o těch dveřích. Tak já jenom takovou vsuvku – my máme na škole úplně stejné dveře a je to fakt hrozný, ta škola má spoustu rekonstruovaných budov, včetně pár let, co tam vyrostla úplně nová knihovna, která je fakt super, ale ty dveře, třeba prostě to vlezete do té školy...

R: No, člověk na to šáhne a opravdu se jako cukne. Je to nepříjemný, je to jako i na (rozmýšlí se)... já bych řekla, že i na omak, že člověk si jako řekne: tam ne... (směje se)

V: Tak já bych se posunul víc k vašemu zaměstnání. (rozmýšlí se) Je nějaká třeba jedna věc, kterou vy byste vybrala, co vás na tom zaměstnání fakt baví?

R: Jedna? (směje se)

V: Jedna. Nebo jich vyberte víc, samozřejmě, ale něco, co vás fakt baví na tomhleto...

R: (rozmýšlí se) Tady mě baví všechno. (pousmívá se) Tak samozřejmě besedy, práce s dětma, protože to vždycky bylo moje... moje (rozmýšlí se)... vždycky mě to bavilo hodně. Práce s lidma. Já hodně ráda komunikuju, takže kontakt vůbec s lidma. A... (rozmýšlí se) knížky? (směje se) Vybírání, že se teda s nima můžu dostávat do kontaktu denně. Strašně ráda půjčuju knížky dole, i když jenom jednou týdně. Bohužel jenom jedno dopoledne. Tak mě hrozně baví kontakt s lidma... To nabízení. Prostě... (směje se) To jde, to mám ráda, no.

V: Chápu, že vy jste taková sociálně založená, že vás to naplňuje. Dobře, a když byste teda měla naopak vybrat něco, co vás silně nebaví na téhle práci?

R: Čísla, daně... (směje se)... takovýhle ty... výkazy (směje se), statistiky (směje se). Ale to zas, toho není tak moc. Na tom je horší to, že se na to vždycky soustředím, že teďka v lednu budu muset dělat ty statistiky. Tak mě to otráví možná už měsíc dopředu... Kdybych se na to vy— (pozastaví se)—

kašlala, tak bych vlastně zjistila, že to jsou tři odpoledne. Takže jako není toho tak moc, co by mě trápilo.

V: Dobře, ale celkově teda jste spokojená... vidím, že jste spokojená. Jo. Jaký máte pocity, když ráno vstáváte a jdete do práce? Si myslím, že je to docela zjevný, ale kdybyste to mohla nějak formulovat. Prostě vstanete a teď vidíte před sebou tu knihovnu, v hlavě...

R: (rozmýšlí se) Já to srovnám s tou školou. Když jsem ráno vstávala a jela jsem do školy, tak jsem se těšila na to, že bude plný den prostě práce, nějaký aktivity. To mě baví úplně stejně tady. A strašně se mně na tom líbí – v knihovně oproti škole – že mě tam nečeká stres. Strach z nějakýho zranění. No prostě z té práce s dětma, že jo. Že prostě z toho... že něco pokazím tak, že to nepůjde napravit. Už třeba v tom, v metodice s těma dětma... tak člověk denně se setkává s tím, jestli jsem to dobře vysvětlila, nepoškodila jsem je nějak, neudělala jsem nějaký špatný krok v tom jejich vzdělávání do budoucna. Tak to tady není. A to se mi strašně líbí. Každý ráno jdu a vím, že budu mít úplně plný den věcma, který mě z 80 % budou bavit. A ještě mně odpadl stres. Takže jakoby se můžu těšit jakoby bez obav. Já jsem samozřejmě do školy – to má každý učitel, to není jako moje libůstka. Že prostě fakt když jdete do školy ráno do práce, tak se bojíte, abyste večer neskončil někde za katrem. A to tady není, to se mi strašně líbí. Takže těším se na každý den na plný den, prostě... A hrozně se mně líbí, že to můžu samostatně ovlivňovat. Že to vlastně (rozmýšlí se)... samozřejmě s děvčaty s kolegyněmi prostě komunikujeme hodně, ale prostě strašně se mně líbí, že mám takovou rozhodovací moc, pravomoce. A když si něco usmyslím, tak to tak udělám. A je to na mně. A je to--- a když to udělám špatně, tak samozřejmě je to taky na mně (pousmívá se), jo, ale, líbí se mi taková ta svoboda, že si to můžu udělat fakt jako po svém. To se mně líbí moc. Že to je jako dlouhodobý. Není to asi jako každý den, že bych si to takhle řekla, ale je to takový jako hlavní pocit, když jdu, no...

V: A jestli to teda chápu, tak rozhodně vás ráno nejímají nějaký pocity jakože: panebože, už zase ta knihovna. A teď mě to celý sežere.

R: (směje se) Ne, to ne. Doufám, že nepřijde teda.

V: Dobře. A jak třeba vycházíte s těma dětma? Jestli s nima teda přijdete vůbec do styku tady...

R: Jo. Já jsem si zavedla... protože jsem byla zvyklá jezdit do školy hodně brzo ráno se připravovat. Tak jsem si zavedla tady ranní knihovnu. Takže jsem s nima každý ráno tady. A máme ty besedy... samozřejmě někdy to přijde i třikrát týdně, někdy to je – teďka třeba tenhle týden jenom jedna – ale je to teda poměrně hodně často. Oproti tomu, že vlastně dřív než jsem přišla, tak tady byla jedna za půl roku beseda... tak to je teďka jako opravdu nárůst o... (rozmýšlí se) 500 %. A... (rozmýšlí se) tak já bych řekla, že to je dobrý. Že... (rozmýšlí se)

V: Nezlobí vás moc? Vycházíte dobře?

R: Tak to ne. To se mně právě ještě tady na tom líbí, že (směje se) to denní handrkování s dětma ve škole to tady úplně odpadlo. Sem choděj za prvý trošku elitnější děti. I když teda na počítače chodí samozřejmě i třeba ty sociálně slabší a takový jako--- jak to mám říct? No, prostě... (rozmýšlí se) Ne tak dobře vychovaný jak prostě jsou tady paní knihovnice zvyklý třeba. Ale... ale... (rozmýšlí se) tady právě odpadá to, že vlastně (rozmýšlí se) já po nich něco strašně chci a oni to nechtějí udělat, a tak se musíme nějak prostě... k něčemu dotlačit. Nějaký kompromis, tak to tady prostě nefunguje. Prostě přijdou, něco hezkýho pro ně udělám a zase odejdou, tak to je dobrý (směje se)... to se mně líbí. Takže jako ne, to že by neposlouchaly, to určitě ne. Děti jsou hodný normálně jako.

V: To já... nemám děti. Já jenom vždycky za barákem slyším – protože já bydlím tady v bytovce – a za náma je to dětský hřiště. A jakmile skončí škola, tak se tam všechny ty děti nahrnou a pořád ječejí, běhají a řvou a zabíjejí se. (směje se)

R: No, to je přirozený. Potřebujou dostat.... Celej den musely sedět. (usmívá se)

V: Chápu, že když přijdou do knihovny, tak to teda takhle úplně neprojevujou...

R: Tak někdy samozřejmě-- a kor s těma hrama se to hodně změnilo, protože samozřejmě už sem nechodí jenom děti, který si chtějí buďto jenom půjčit knížku a odejít, nebo si tady chvilku tiše číst, ale choděj hrát hry, u kterých teda se projevujou... to právě děvčata taky nejsou moc zvyklí na to, mě to připadá normální (pousmívá se), že samozřejmě se projevujou tak jako... (rozmyšlí se) živěji. Ale to si myslím, že prostě když chceme mít dětskou knihovnu, tak že nám to... (rozmyšlí se) to patří, to musíme, to musí být, no. Ale hlavně prostě já nevidím děti jako nějaký padouchy. Rozhodně jako...

V: Jak si připadáte, když pak naopak z té práce odcházíte? To máte jaký pocity? Jak byste je popsala?

R: No tak jako když se daří ten den, tak mám... jsem spokojená. A když se něco nedaří, tak vím, že to budu muset udělat znova, pořádně, nebo jinak.... A zase se mi na tom líbí, že fakt jako tady minimálně cejtím časový stres, takže vlastně když se něco nepodaří, tak vím, že mám prostě spoustu času, když to řeknu teda jako hodně zjednodušeně, to zase udělat jinak, líp, nebo prostě to napravit. Což se prostě ve škole, jak to říkám—tam prostě to bylo, když se to dneska pokazilo, tak už to běželo dál a nešlo to moc jakoby vrátit, jo? Tak tady to je prostě mnohem lepší... takže když jdu z práce, tak i když se něco nepovede, tak vím, že to bude druhý den zase lepší, že to můžu udělat líp. (usmívá se) Že jsem nenarazila na něco, co by se nedalo napravit.

V: Jakou si myslíte, že má knihovna roli ve společnosti jako instituce?

R: No, tak to je samozřejmě zkreslený tím, že já jsem ji celý život vnímala jako hrozně důležitou, ale to není pro všechny, že jo, takže... (rozmyšlí se) Takže samozřejmě lidi, kteří mají vztah ke knížkám, tak ji vnímají jako důležitou instituci a naším úkolem je prostě minimálně neznechutit -- a nebo prostě nabídnou tu knihovnu i lidem, který prostě nemají vztah ke čtení, aby si aspoň uvědomili, že je potřebná a že to je důležitá instituce pro většinu lidí, jo, nebo aspoň pro 75 % lidí. (rozmyšlí se) Takže si myslím, že má jako velký význam. Nejen, že prostě tady máme samozřejmě knížky k půjčení, ale právě jakoby ta... ta idea toho prostě... mně se hrozně líbí ta severská myšlenka, to někde bylo na knihovnickým serveru nějakým: knihovna jako obývací pokoj města. To jste určitě slyšel, že jo. Tak to se mně líbí, prostě že fakt jako třeba nevyháním absolutně děti, který sem choděj na wifinu... odpoledne tam jak jsou ty křesla, tak -- já nevím, jestli sem chodíte často – třeba na ten výpůjční pult, teda ten výměnný pult, ale tam je pořád plno, takže to беру tak, že prostě ano, dělají nám tady trošku rámus, ale mají tady prostě místo, kam můžou jít, když prší, když je ošklivě... To samý ty ranní knihovny ty... když sem přijedou děti z vesnic do školy a nemají ještě otevřenou školu, tak sem přijdou, můžou se tady schovat. A беру to prostě tak, že se tady... (rozmyšlí se) Nebo takhle, chtěla bych, aby to tady bylo tak, že fakt jako se sem může stavit kdokoli, na chvilku, i kdyby prostě jenom čekal na autobus a to... a spočinout tady. A doufám, že prostě třeba pochopí, že se tady dějou věci, který jsou zajímavý. Samozřejmě potom nějaký besedy, nějaká přednášková činnost. To je... to je taky. Další věc, naplnit ten čas lidí, který jsou třeba opuštěný, samotný, že jo.... To je prostě (rozmyšlí se) neskutečně jako velká výz—(rozmyšlí se) funkce té knihovny je v tom, že prostě ty lidi si fakt tady jakoby popovídají. Protože já – to jsem jako úplně překvapená, že když jsem tam v ten čtvrtek dopoledne, tak skoro každý ten starší člověk, co tam přijde, tak mně denně vypráví prostě nějaký svoje story, že jo, prostě co se mu stalo, nebo nějaký vzpomínky z mládí a tohleto. Takže to má prostě určitě i takovouhle velkou funkci, to jako... (rozmyšlí se) Hodně často slyším třeba jako: děkuju, že jste

mě vyslechla. (směje se) Když to z něj vyjde... tak jako myslím, že i tohleto je hodně velký, protože samozřejmě když přijedou pečovatelky, tak udělají nějaký úkony a prostě zas jako mažou pryč. Taky samozřejmě to nechci nějak snižovat, ale prostě je to takový jako rychlejší--- ta knihovna je prostě takovej ten nadstavbovej čas, kde prostě oni můžou (rozmyšlí se)... si zas připadat jako nějak plnohodnotně, že jim někdo naslouchá... (rozmyšlí se, ticho) A děti, samozřejmě, pro děti je to prostě tak, že zase jak jsem říkala, prostě nevnímám je tak, že by někdo zlobil, no taky nezlobí skoro, ale zase prostě sem přijdu a zase fungujeme na jiný bázi, že vlastně fakt jako se snažím jako s partnerem, když – a myslím, že to mají teda i kolegyně – že opravdu zas přijdou do jinýho prostředí, ne školního, ne hudební škola třeba, ne sportovní nějaký tréninky. A tak ty děti jsou dneska hodně přezaměstnaný. A tady zas prostě úplně na jiný bázi se s nima mluví, že jo, zas prostě se mluví o tom, jaký jsou čtenáři. Prostě, co si vyberou. Tak je to podle mě taky hrozně moc *** (slovu není na záznamu rozumět). Když mají ještě další kulturní prostředí, který potkávají, no...

V: Takže knihovnu vnímáte teda jako důležitou instituci.

R: Určitě.

V: ...nezastupitelnou možná.

R: No tak to samozřejmě.

V: Jak si myslíte, že by se role knihovny mohla proměnit do budoucna? Nebo si myslíte třeba, že se nebude měnit?

R: No, já myslím, že tímhle tím směrem. Tím opravdu jako otevřením tomu městu, těm občanům prostě opravdu... (přemýšlí) Prostě dát co nejvíc najevo, že i když není někdo vášnivým čtenářem, že tady má prostě prostor, místo a... (přemýšlí) zaujmout nějak a plnit funkci — nechci říct jakoby kulturního domu, ani muzea – prostě je to další prostě místo, kde se dá na jiný platformě prostě fungovat a to si myslím, že prostě... myslím, že prostě je trend obecně. Jo, že vlastně samozřejmě půjčování knížek vždycky bude to gró, který prostě nikdy nezmizí. Ale představa, že by to bylo fakt jenom o tomhleto, tak ta je už asi dávno pryč, no, že prostě je to... jak by se to řeklo... občansko-společenský prostě... zařízení.

V: Dokázala byste nějak jakoby popsat třeba i svůj vlastní přínos? Myšleno jako přínos vaší profese pro společnost?

R: Jako knihovnický profese?

V: No.

R: No tak... (přemýšlí) zjemňování, zkulturňování. (pousmívá se) Je to prostě... je to prostě, když... když vyndáváte knížky, tak samozřejmě musíte — je to stejný, jako kdybych měla masnu, tam bych musela brát ty levný salámy, který lidi chtějí, ale prostě potom do toho vloudit prostě nějaký hodnotný, kvalitní věci a ty jim prostrčit, protože jako co si budem namlouvat, i čtenáři prostě mají tendence k tomu lacinýmu rychlému čtení hodně moc. To prostě, to je mor. (směje se) Prostě Sandra Brown a tyhle ty... to zaplňuje regály, a když bych měla vyřazovat jenom podle toho, co se nepůjčuje, tak tam nakonec zůstanou jenom ty Sandry Brown. Opravdu je to docela jako hustý. Takže tam vidím... jako ty čtenáře prostě se snažit trochu navýst na nějakou lepší četbu. Neříkám, že všechny, abych to jako ne.. jo, ale takový to... většina, zase samozřejmě Gaussova křivka, že jo. (pousmívá se) Takže tohleto určitě.

V: Dobře. Jsem teď měl otázku a jsem ji spolknul. (přemýšlí) Jak si myslíte, že vás třeba hodnotí ta společnost? Když jsme se bavili o tom, že vy si myslíte, že knihovna, potažmo jako knihovnice že jste společný pro společnost? Ale jak myslíte, že vás oni vnímají?

R: No, to je stejný jako s tím kulturním domem. My si myslíme, že je naprosto strašně moc potřebný a každý město potřebuje knihovnu a kulturní dům a muzeum, ale musíme počítat s tím, že prostě bude určitý procento lidí, kterým to připadá naprosto nezajímavý. Takže samozřejmě já si nemůžu myslet, že všichni si myslí, že knihovna je to nejužasnější, co ve městě může bejt, jo... (směje se) A je potřeba počítat s tím, že prostě se může objevit nějaký teda třeba zastupitelstva, prostě nebudou knihovnu chtít. Teďka dokonce jestli jste to slyšel, tak proběhl článek, nebo viděl spíš, proběhl článek, že... byl nadpis na Seznamu někde, že knihovny už vlastně nebudou ani potřeba, jo, bylo to o... o prostě zdrojích internetových, ale už jenom mě vyděsilo, že prostě... (přemýšlí) si celá Republika přečetla takhle šílený prostě nadpis a třeba si nepřečetla to, co bylo pod tím a fakt jako jenom tahleta základní informace se uhnízdila někde jako v mozcích a to není dobrý, protože fakt... (přemýšlí) já si samozřejmě teda myslím, že by to byla velká... velká chyba. Takovýhle jako vůbec... zasívat takovýhle myšlenky, ale... (přemýšlí) ale může se stát prostě, že se objeví nějaký proud, kterej řekne: my ty knihovny nepotřebujeme. No, taky prostě že nepotřebujeme kino tady bylo, že jo... (směje se) Takže já prostě to vidím tak, že jsme hodnocený kladně, protože to je ta klasická bublina, protože já s těma lidma, který knihovnu moc nepotřebujou taky přijdu minimálně do styku, že jo.

V: Pociťujete nějaký reálný strach, že prostě se řekne knihovny nepotřebujeme? (pousmívá se) A že knihovny začnou ve velkým mizet?

R: Takhle, reálný strach jakoby z toho... (přemýšlí) společenského, to bych samozřejmě měla z toho strach. Ale jako z mého osobního v žádným případě. Jak jsem říkala, kuchařka, sociální pracovnice, učitelka, já (směje se) jsem o sebe strach nikdy neměla a nikdy nebudu mít, jestli se nestane něco strašného, tak jako myslím, že se vždycky jako upíchnu. Ale z toho celospolečenského to bych strach měla. Kdyby fakt tohleto mělo přijít, že by ta společnost řekla: my ty knihovny nepotřebujeme, tak to by bylo podle mě jako hodně špatný signál, no.

V: Myslíte, že byste nedokázali třeba bránit, kdyby něco takového přišlo?

R: To si myslím, že bysme se určitě dokázali nějak bránit, jo, ale... (přemýšlí) Umím si představit, kdyby třeba přišla nějaká velká krize, tak že by se mnohem líp jako bránily právě školy, samozřejmě instituce jiný, ale jako v tom malým měřítku kdyby se třeba zastupitelstvo vzpomnělo, že teda pojdme ušetřit na knihovně, tak to si myslím, že bych se snad uměla bránit, že bych to teda jako uměla, že bych to tady uměla nějak zdůvodňovat, to jo. Ale jako kdyby to bylo to celospolečenský, tak to bych, to nevím, jak bysme to (směje se) zvládali. To snad by pomohli nějakí... nějaký mozky větší.

V: Připadá vám vaše práce adekvátně platově ohodnocená vzhledem k tomu, co děláte, i vzhledem k tomu, jak třeba vnímáte užitečnost té knihovny? Myslíte si, že jako jste ohodnocený dobře, nebo...?

R: No tak (pousmívá se)... tak přišla jsem ze školství, to je podhodnocený, jo, tady je to tak, že si uvědomuju, že prostě... (přemýšlí) odpovídá to tomu nebo třeba tej míře stresu, jak jsem o ní mluvila, jo, prostě já vím, že tady budu mít vždycky klid, stres úměrný, prostě není to žádný stres, kterej by mě ochromoval. Takže ty peníze mně celkem stačej, akorát je pravda, že prostě na to, že jsem vysokoškolsky vzdělaná, tak to jako je podhodnocený. Jo, jakoby na to, abych žila v (...), je to v pohodě, jako nestěžuju si v žádným případě na svůj plat. Ale jakoby celostátně je to prostě, je to prostě šílený. Ředitelskej plat dejme tomu ještě, ale to, co maj' kolegyně, to je ještě prostě o řád horší a... to, že prostě to je taky paní inženýrka, tak jako, to je teda jako... (přemýšlí) Ne-nechci říct neúnosný, no, prostě pracujou za to, tak jako je to, ale ale... na druhý misce je prostě to, že tady fakt

jako klid. A víceméně pohoda. Že fakt jako jak se říká, že knihovnice odcházejí do důchodu nejmíň opotřebovaný, tak jako myslím si, že na tom něco je, jo? Takže jako zas je na tech miskách prostě tohleto, že vlastně fakt jako to je tady kulturní prostě příjemný prostředí. Není tady prostě žádný velkej stres, takže... takže to by se dalo dát na tu misku vah. Ale jinak si myslím, že by teda s tím fakt něco měli dělat (směje se). Jo, ale já jako vždycky říkám, jako taky na to ta společnost musí mít peníze, že jo. To jako, jo, to už jsem říkala jako učitelka, no tak protože nás je prostě hodně. Jsme se třeba zlobili, proč mají některý úředníci školení zadarmo a my to prostě—a mají několikadenní, že jo, a takový prstě jako ty luxusní a... jsme řešili a proč my učitelé, který jsme tak potřebný, tak my nemáme... no, protože je nás prostě hodně a je to těžký, no, tak ale jako myslím, že vlády by to jako měly zvládnout – když se může předražovat dálnice, tak by se tohleto dalo asi taky zvládnout. Nicméně prostě nechci prostě křičet: my máme málo, přidávejte, protože... protože prostě je to těžký. Tak já nevím, (směje se) jestli to stačí takhle... Jako myslím si prostě, že obecně by celospolečensky vysokoškoláci měli mít prostě nějakou úroveň platu. Tu tady nemají, ale že já bych tady za sebe křičela „já jsem nespokojená“, to neříkám, jo. Ale jako že by si někdo měl uvědomit, že prostě inženýři, magistři prostě by neměli mít nějakou... (přemýšlí) prostě by měli mít aspoň prostě nějakou hranici, pod kterou snad nepůjdou. A když jsou to prostě takový jako... ani tak ne velký peníze, že jo, prostě, já vím, že třeba prostě říkali, že na učitelský by stačily tři miliardy, nevím ani kolik teďka říkal pan Herman, když taky mluvil, jestli jste to slyšel, o tom zvyšování, že snad 10 % že navrhoval, protože to taky vnímá, že knihovníci mají málo. Já nevím, jestli to bylo pro celou kulturu... pro celou kulturu (důrazně), protože tam byly vlastně i ty symfoňáky a tak a tak to vlastně nevím, na kolik to vyčíslil, že by to stálo ročně, ale určitě ne jako u těch učitelů. Takže si myslím, že ty peníze by se měly dát někde najít, no ale... tak to uvidíme.

V: Takže si myslíte, že kvůli penězům vyloženě třeba tu práci knihovnickou nikdo dělat asi nepůjde teda?

R: No tak jako v (.....) proč by ne. jako to je prostě... pořád mluvíme o (.....) a ne o Praze, že jo. Kdybych měla být v Praze, tak to bych o tom hodně přemýšlela. Ale tady prostě je to jako příjemnej plat, že jo, to není jako žádná... průšvih... (směje se) v tej státní sféře samozřejmě, že jo.

V: My jsme se bavili o tom, jak vás vnímá ta společnost. Myslíte si, že se nějak liší to, jak vás vnímají ti čtenáři, který jsou tady registrovaní -- a čtenářky – od té úplně široké veřejnosti?

R: No tak to určitě. Jo, tak to je... (přemýšlí) to jako 100% si myslím, že jo. Že prostě když sem někdo potom vejde a je s náma v kontaktu, že určitě by to vnímání asi jako šlo výš. A... už jenom proto, že to je naprosto dobrovolný tady, tak kdyby to někomu připadalo tady jako nekompetentní a neprofesionální, tak by sem asi nechodil, že jo. Není to jako se školou, kde máte strašné učitele a stejně tam ty děti dáte, protože moc jiných možností není. A myslím si, že prostě spousta lidí třeba vůbec—no, když už vědí, kde je knihovna, tak vůbec nevědí, jak to tady vevnitř vypadá a... no tak po tech nemůžu chtít, aby si mysleli, že jsme diadémy zasazený (směje se) do čelenky města, jo, to ne. Takže myslím, že určitě. Že prostě ty, kteří s náma přijdou do kontaktu, že... (přemýšlí) Tu vážnost mají. A k nám ale jako... je zase pravda, že to jsou zase prostě starší pánové a starší dámy většinou jako, ale vím právě ta mladší generace jo, který ještě byli hodně k tomu vychovávaný... takový ta autorita jako paní knihovnice, jo, že tam zas to jako trošku dělá takovou jako... (směje se) uměle, jo, že samozřejmě my jim poskytujeme, co můžeme, ale myslím, že už tam prostě takovej ten... automatická autorita trošku jako bych řekla. Že jo, to vnímám docela často (pousmívá se) Vy jste tady mezi těma knížkama, tak musíte být hrozně chytrá, že jo. (směje se)

V: To mně právě zajímá tohleto jako... jestli si třeba myslíte, že v tý společnosti, to jak oni vás vidí, jestli vás vnímají nějak jako stereotypně.

R: No, to jo. A tak vy to musíte znát trošku taky, že u spousty lidí to prostě vyvolává respekt, že jo. To je ta s těma knížkama. To to musíte znát. Takže si myslím, že dokonce jako kdyby se to mělo nějak zprůměrovat, že by tam hodně jakoby to strhávalo dolů tu vážnost třeba ty lidi, který tím opovrhují, že jo. Takže to prostě, to je realita. Takže tam to prostě taky není jako jednoznačně.

V: Víte třeba o nějakých stereotypech, o typech stereotypů, jak vás vnímají ti lidi kolem, ta veřejnost?

R: No tak například mají tendenci hrozně se omlouvat. Když si pučej' nějakou jaksi pokleslejší literaturu a vědí o tom, uvědomují si to, (směje se) tak mají strašně, tak mají strašně tu tendenci se za to omlouvat, což mě teda dráždí vždycky. Říkám, já si taky někdy přečtu ten Super, Blesk nebo co to (směje se), tak třeba tohleto. Nebo... (přemýšlí), no tak další stereotyp, s kterým jsem šla i trošku já, že jako fakt jakoby jo že tady je mrtvolný klid a že se tady nic neděje. Že tady máme jenom ty knížky, (směje se) z kterých se jako listujeme celý dny, to teda taky určitě. Co vy tam vlastně děláte v tej knihovně, že jo, to... s tím se setkávám teďka pořád. Mám hodně kamarádů, tak tak to je pořád: no takže ty už seš teďka v tej knihovně ty už jako ty už nic neděláš (směje se). Dokavad' jsem byla učitelka, tak to vždycky bylo: sedni si, odpočiň si, ty jsi s těma dětma, to musí bejt strašný. No a teďka je to jako (směje se) právě naopak, že jo. To jako to je hodně velkej stereotyp. Knihovnice jsou ty, který... a nemůžu se jako zlobit vůbec na někoho, že se jako... úplně to na sobě. Že pan Kos nastoupil do muzea asi dva měsíce přede mnou, že jo, a... já normálně jsem se přistihla při takový myšlence (směje se), asi po roce tady, jsem říkala no my tady máme hroznej práce, ale v tom muzeu skoro nic skoro nic na práci nemaj'. (směje se) Neuvěřitelný... a hned jsem si to jako uvědomila, říkám si no to je prostě ono, jo, to je prostě to, že fakt jako vidím jenom ten klid, že tam vejdete, že jo, skoro nikde nikdo, tak si říkám, tak tam je prostě pohoda, to je prostě paráda, (směje se) no to je všude stejný, že jo, stejný stres jako my.

--R se omluvila a použila kapesník--

V: Takže největší stereotyp si myslíte, že je to, že lidi viděj', že tady jakoby „nic neděláte“, že tady máte klid s knížkama?

R: No tak to je jeden z--- jak jsem říkala ještě, pak je takovej ten druhej stereotyp, kterej zase je, že paní knihovnice, to je ta, která ví všechno. A třeba se i před ní stydím něco říct, protože ona je strašně chytrá. Jo, tak to je jako takový dva extrémy bych řekla. No, možná jo.

V: Jo... (směje se)

R: Mě nic stereotypního teďka nenapadá (směje se).

V: Dobře, takže se stereotypama jste se setkala, to je jasný. Jak byste ty stereotypy jako popsala, že je vnímáte. Nebo jak k nim přistupujete?

R: U toho prvního, u toho nadhodnocování... tam se to dá prostě jenom tak... pokusit prostě rychle schodit, a když to nezabere, tak je u toho nechávám. Celkem jako jim to neberu (pousmívá se), to je příjemný celkem. Ale ten druhej stereotyp s tím, že se tady nic neděje, tak to záleží na tom, jak moc mně na tom člověku záleží. Pokud prostě je to někdo, kdo má nějaký takový rychlý odsouzení, tak to celkem nechávám být, a když to je někdo, kdo si se mnou chce popovídat, tak mu to vysvětlím, co všechno se tady děje a spadne mu brada, a... (směje se) přesvědčím ho celkem rychle.. Paní minulá ředitelka měla takovej ten po... jako pořád propagovala, tak máme samozřejmě stránky a Facebook, takže tam to trošku se snažíme, ale třeba abychom někoho přesvědčovali, že se tady fakt jako něco děje, tak to je možná ta moje odpověď. Že vlastně to necejtím až tak důležitý. A samozřejmě se tam objevuju, musím jako občas udělat nějaký článek, ale prostě si myslím, že (přemýšlí)... bych stejně ty

přesvědčený nepřesvědčila a ty, kteří to vědí, který jsou s náma v kontaktu, tak to vědí, jo, to je prostě tak...

V: Takže si myslíte, že to ani nemá smysl třeba zkoušet někoho přesvědčovat, takhle z toho širokého kruhu, jo, že ty stereotypy...

R: (přemýšlí) jako myslím si, že to má smysl, ale... ty cesty jsou podle mě spíš jako na nějaký osobnější bázi. Fakt jakoby ten člověk musel, musela bych s ním bejt v kontaktu a mít na to čas, a prostě buďto ho zaujmout nějakou aktivitou, nebo opravdu s ním teda povídat nějak osobnějc, protože jako (přemýšlí) ty ty ty vzory, co v sobě máme, prostě ty předsudky nějaký, tak si myslím, že prostě, když bude někdo, kdo je přesvědčeněj, že v knihovně se vlastně nic neděje, tak když ty noviny otevře, tak to stejně přeskočí. Prostě nebude to... nebude to brát (přemýšlí)... nějak vážně.

V: Dalo by se říct, že vám některý stereotypy vyloženě vadí? Nebo vám třeba nějaký lichotěj'?

R: No, mě to paradoxně jako mě trošku víc vaděj' ty nadsazený. Jo, když prostě neříkám úplně běžnej čtenář, kterej přijde, tak to prostě má v tej hlavě nějak usazený. Ale když třeba jako se setkávám s tím, že knihovník -- nebo i ten učitel, to bylo stejný, to je podobný hodně, že je nějaká jako nadnesená autorita, tak to mně teda vadí skoro víc, protože za prvý ten člověk se většinou jako tím trošku shazuje a už to jako... ten dialog je prostě potom takovej horší. A... (přemýšlí) když, když mě prostě někdo řekne tu tu negativní, že prostě se tady nic neděje -- nebo prostě já to tak jako zjednošuju --, tak... tak to pořád jakoby mnohem snáz prostě nějak vysvětlitelný, že to je jinak. Kdežto když má někdo v hlavě usídlený, že prostě jsme... (přemýšlí) nějaký trošku nadlidi, tak že to je fakt jako nepříjemný. To mě teda jako vadívá. A jako třeba jsem přišla i-- ne, nepřišla, ale jakoby mám některý přátele, který prostě se můžu s nima bavit o spoustě věcí, ale jakmile se dostaneme na něco prostě třeba intelektuálnějšiho, tak řeknou: no, ty seš ta od tech knížek, ty seš ta knihovnice nebo prostě ty seš ta učitelka chytrá, o tom se s tebou nebudu bavit. To je prostě blbý. To mně jako vadí na tomhleto, no.

V: Myslíte, že se vám to třeba stává často takovýhle, že vlastně tam vznikaj bariéry při nějakých vašich rozhovorech?

R: No, tak vy znáte manžela, tak my to máte vlastně třeba i já i sestra i manžel máme tu samou zkušenost -- podíváme si, podíváme si se společností a najednou máme pocit, že musíme říct něco, co jsme se dočetli, protože to je součást našeho života důležitá, a najednou zjistíme, že se to okamžitě ta debata stáhla a nikdo si vlastně o tom povídat nechce. Takže docela často, no, docela často.

V: Nechtělo by to třeba změnit okruh přátel? (směje se)

R: Ne ne ne ne ne, to... nebo takhle, ještě to je o míře samozř... (směje se) jo, to prostě--ale je to tak. Je to prostě jako mám, mám tu zkušenost docela častou, no.

V: Jo, a chtěla byste to nějak, aby se to změnilo?

R: Ne. Ne, protože... je mám ráda. (směje se) To není o tom, že by to byli nějaký hlupáci, jenom prostě ty knížky u nich nehrajou roli takovou jako u nás a já to celkem chápu. Mě prostě když se začnu bavit o cyklovýletech, tak mně to taky nic neříká, tak to přežiju a nepovídám si s nima o tom moc, že jo, nebo samozřejmě taky se třeba snažím, ale není to tak s tou... s tím zaujetím, že jo. Takže to chápu, ale je to prostě nepříjemný, no. Ale tak samozřejmě mám i jiný přátele, který reagujou, že jo. (pousmívá se)

V: Myslíte, že vám ty stereotypy někdy dělaj' vyloženě problémy nebo znepríjemňujou třeba tu práci? Jsme trošičku na to narazili, ale jenom jestli byste to takhle dokázala říct...

R: Já myslím, že jako vyloženě že by to nějak ochromovalo nebo něco, to moc ne. Myslím, že ne.

V: Dobře. Tak já bych to pomalu ukončil. Je něco, co byste k tomu třeba chtěla eventuálně ještě dodat? Ještě, jestli vás něco napadá, nějaká myšlenka, nebo...

R: (přemýšlí) No, ani ne. Jenom doufám, že jsem řekla ty myšlenky o zrušení někým, že někoho nenapadnou. (směje se) Že ta společnost se nezmění, že pořád to budou vnímat jako součást kulturního nějakého dědictví a a potřeb, no.

V: Já vám děkuji za rozhovor.

--konec nahrávání--